

Arrest

nr. 291 647 van 7 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. VAN MAELE
Malehoeklaan 70/01
8310 SINT-KRUIS (MALE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Joris VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: A.

Voornaam: Z.

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: Sint-Petersburg

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, bendevorming-plegen van wanbedrijvendeelename, feiten waarvoor hij op 30.05.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 30.06.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij te Nieuwpoort en bij samenhang elders in het Rijk op nog nader te bepalen tijdstippen in de niet verjaarde periode tot heden (09.02.2023) zich schuldig heeft gemaakt van diefstal in een parfumeriezaak.

Uit de camerabeelden blijkt dat vier personen aanwezig waren in de parfumeriezaak en twee van hen het personeel aanspraken en hierdoor werden afgeleid en een derde persoon een fles parfum Jimmy Choo nam en wegstak in zijn schoudertas die blijkbaar is ingericht als een dieventas. Betrokkene zelf was eveneens aanwezig in de winkel en is bestuurder van het voertuig waarmee betrokkenen later werden gecontroleerd. Bij doorzoeking van de wagen werden naast de gestolen parfum onder meer 26 mascara's in verpakking (in het handschoenkastje) en parfum van Dior en 2 dieventassen aangetroffen.

De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd. De publieke opinie wordt immers verontrust door de steeds hardnekkiger wordende plaag van winkeldiefstallen. Dergelijke feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en verhogen het gevoel van onveiligheid bij de bevolking en winkeliers in het bijzonder. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 21.12.2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 15.12.2022 geweigerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en aangetekend ter kennis gebracht op 19.12.2022.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, bendevorming-plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 30.05.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 30.06.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij te Nieuwpoort en bij samenhang elders in het Rijk op nog nader te bepalen tijdstippen in de niet verjaarde periode tot heden (09.02.2023) zich schuldig heeft gemaakt van diefstal in een parfumeriezaak.

Uit de camerabeelden blijkt dat vier personen aanwezig waren in de parfumeriezaak en twee van hen het personeel aanspraken en hierdoor werden afgeleid en een derde persoon een fles parfum Jimmy Choo nam en wegstak in zijn schoudertas die blijkbaar is ingericht als een dieventas. Betrokkene zelf was eveneens aanwezig in de winkel en is bestuurder van het voertuig waarmee betrokkenen later werden gecontroleerd. Bij doorzoeking van de wagen werden naast de gestolen parfum onder meer 26 mascara's in verpakking (in het handschoenkastje) en parfum van Dior en 2 dieventassen aangetroffen.

De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd. De publieke opinie wordt immers verontrust door de steeds hardnekkiger wordende plaag van winkeldiefstallen. Dergelijke feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en verhogen het gevoel van onveiligheid bij de bevolking en winkeliers in het bijzonder. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 02.05.2023, sinds 2021 in het Rijk te verblijven, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en misschien aan een ziekte te lijden die hem belemmert om te reizen maar werd nooit hiervoor onderzocht; verder verklaarde hij een duurzame relatie te hebben met A. A. V. A. B., familie in België te hebben waaronder zijn tante M. A. en haar twee kinderen : G. M. en A. M.. Voorts wist hij ook nog te verklaren twee minderjarige kinderen in België te hebben nl. A. A. en Am. A., dewelke te Oostende zouden verblijven.

Hij geeft aan niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er politieke problemen heeft en daardoor zijn leven in gevaar is alsook dat van zijn familie. Op basis van de voorhanden zijnde informatie kon geen van deze personen teruggevonden worden in onze bestanden. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn neef G. op bezoek komt.

Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft.

Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

In het kader van zijn asielaanvraag in België werd betrokkene gehoord. Hij verklaarde toen geen politieke activiteiten te hebben en nooit deel te hebben uitgemaakt van een vereniging. Hij gaf wel aan bang te zijn voor zijn leven en dat van zijn familie.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, bendevorming-plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 30.05.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 30.06.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij te Nieuwpoort en bij samenhang elders in het Rijk op nog nader te bepalen tijdstippen in de niet verjaarde periode tot heden (09.02.2023) zich schuldig heeft gemaakt van diefstal in een parfumeriezaak.

Uit de camerabeelden blijkt dat vier personen aanwezig waren in de parfumeriezaak en twee van hen het personeel aanspraken en hierdoor werden afgeleid en een derde persoon een fles parfum Jimmy Choo nam en wegstak in zijn schoudertas die blijkbaar is ingericht als een dieventas. Betrokkene zelf was eveneens aanwezig in de winkel en is bestuurder van het voertuig waarmee betrokkenen later werden gecontroleerd. Bij doorzoeking van de wagen werden naast de gestolen parfum onder meer 26 mascara's in verpakking (in het handschoenkastje) en parfum van Dior en 2 dieventassen aangetroffen.

De feiten getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd. De publieke opinie wordt immers verontrust door de steeds hardnekkiger wordende plaag van winkeldiefstallen. Dergelijke feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en verhogen het gevoel van onveiligheid bij de bevolking en winkeliers in het bijzonder. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2021 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 21.12.2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 15.12.2022 geweigerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en aangetekend ter kennis gebracht op 19.12.2022.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op, zoals ook aangevoerd door de verwerende partij in de verweernota, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij ook het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten en Bestreden Beslissing tot verwijdering voor een onderdaan van een derde land stelt dat de verwijdering kan worden genomen:

- art.7.r Vr.W.: f ° Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*
- art.7.3° Vr.W.: 3e Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- art.74/14 §3, 3° Vr.W.: De onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid;*
- Art.74/14 §3, 1° Vr.W.: Er bestaat een risico op onderduiken*

Art.7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [' Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]'*

V wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten t

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4 wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8 wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomst sluitende Staten moet overgedragen worden;

11 ° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken; P 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.]]1

P Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]]1 De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een période van twee maanden verlengen wanneer de nodige Stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een verlenging kan de in het voorgaande Hd bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999-04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel

meer dan acht maanden mag bedragen.) <W 1999-04-29/70, art. 3, A, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

Het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaand met een vasthouding met het oog op verwijdering wordt gesteund op art7, 1e1: wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van zijn arrestatie

Verzoeker is in de onmogelijkheid een geldig paspoort voor te leggen gezien hij deze tijdens de oorlog, waarin hij meevocht, verloren is.

Verzoeker diende op 21.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker was in het bezit van een attest van immatriculatie dd. 26.01.2022. (stuk 3)

Hij legt tevens een Armeense geboorteakte voor, waaruit de identiteit van verzoeker blijkt. (stuk 4)

Verzoeker dient vervolgens op heden een verzoek tot regularisatie in conform art. 9bis Vr.W.

Verzoeker zette aldus verschillende stappen richting het bekomen van een geldig verblijf, doch op heden zonder succes. Verzoeker heeft met andere woorden wel voldoende getracht om op een wettelijk voorziene manier zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan zich evenwel voldoende identificeren aan de hand van het verlopen attest van immatriculatie en de Armeense geboorteakte. (stukken 3-4)

Minstens is er sprake van overmacht, indien de Raad van oordeel is dat de vereiste documenten niet aanwezig zijn, gelet op de geschetste omstandigheden;

Het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met een vrijheidsberoving wordt gesteund op art. 7, 3° Vr.W.: wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de vrijheidsberoving noodzakelijk is vermits door zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Veurne dd.30.05.2023 die feiten van schending van de nationale veiligheid en de schending van de openbare orde zouden uitmaken er een risico op nieuwe schending van de openbare orde zou zijn.

Dit Vonnis is op heden evenwel niet definitief.

In casu dient verzoeker hoger beroep in tegen het Vonnis dd. 30.05.2023. Verzoeker stelt namelijk dat hij onterecht werd veroordeeld voor de gewone diefstal en bendevorming.

Het vermoeden van onschuld geldt bijgevolg onverkort.

Uit het aanhoudingsmandaat kan evenmin schuld worden afgeleid, waardoor het vermoeden van onschuld standhoudt.

Er is geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid nu de ten laste gelegde misdrijven niet vallen onder Titel VI van het Strafwetboek misdaden en wanbedrijven tegen de openbare veiligheid.

De beslissing om geen termijn toe te staan voor vrijwillig vertrek is gebaseerd op art. 74/14 §3, 3° Vr.W. en art. 74/14 §3,1° Vr.W.: Dit is incorrect en contra legem:

Er bestaat immers in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken.

Verzoeker verblijft sinds 2021 in België.

Uit niets blijkt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn of dat hij niet op hotel zou logeren.

Verzoeker diende op 21.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker was in het bezit van een attest van immatriculatie dd. 26.01.2022. (stuk 3)

Hij legt tevens ook een Armeense geboorteakte voor waaruit de identiteit van verzoeker blijkt. (stuk 4)

Verzoeker dient vervolgens op heden een verzoek tot regularisatie in conform art. 9bis Vr.W.

Verzoeker zette met andere woorden verschalende stappen richting het bekomen van een geldig verblijf, doch op heden zonder succes. Verzoeker heeft met andere woorden wél voldoende getracht om op een wettelijk voorziene manier zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan zich evenwel voldoende identificeren aan de hand van het verlopen attest van immatriculatie en de Armeense geboorteakte.

Verzoeker verbleef bovendien steeds op hetzelfde adres. Hij verbleef gedurende lange tijd bij zijn neef te 8400 Oostende, (...), waar hij nog steeds terecht kan. Na zijn arrestatie dd. 08.02.2023 verbleef verzoeker in de gevangenis te 8200 Brugge, Legeweg 200 en op heden verblijft verzoeker in de dgevangenis te 3700 Tongeren, Wijngaardstraat 65.

Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen genaamd A.A. (°(...)2020) en Al.A. (°(...)2017).

De kinderen van verzoeker lopen school in het (...) te Oostende. Al.A. zit aldaar in de derde kleuterklas en A.A. zit in de eerste peuterklas. (stuk 6)

A. en Al.A. verblijven op heden bij familie van verzoeker te 8400 Oostende, (...).

Indien verzoeker nu zou gedwongen zijn om het land te verlaten, samen met zijn kinderen, zou dit ook catastrofale gevolgen hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de vrijheidsberoving noodzakelijk is vermits door zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Veurne dd.30.05.2023 die feiten van schending van de nationale veiligheid en de schending van de openbare orde zouden uitmaken er een risico op nieuwe schending van de openbare orde zou zijn.

Dit Vonnis is op heden evenwel niet definitief.

In casu dient verzoeker op 29.06.2023 hoger beroep in tegen het Vonnis dd. 30.05.2023. Verzoeker stelt namelijk dat hij onterecht werd veroordeeld voor de gewone diefstal en bendevoorming.

Het vermoeden van onschuld geldt bijgevolg onverkort.

Uit het aanhoudingsmandaat kan evenmin schuld worden afgeleid, waardoor het vermoeden van onschuld standhoudt.

Betrokkene weigert bovendien niet manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie. Verzoeker werd op 19.12.2022 ter kennis gebracht van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 08.02.2023 werd hij vervolgens gearresteerd en opgesloten in de gevangenis te 8200 Brugge, Legeweg 200. Op heden verblijft verzoeker in de gevangenis te 3700 Tongeren, Wijngaardstraat 65.

Verzoeker trachtte bovendien verschillende keren om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker dient vervolgens op heden een verzoek tot regularisatie in conform art. 9bis Vr.W.

De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Deze begrippen (schending van de openbare orde, schending van de nationale veiligheid) zijn immers niet allesomvattend.

In casu staat te betwijfelen of de ernst van het misdrijf dat verzoekende partij ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn om de openbare orde van het land ernstige schade te kunnen toebrengen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als deze enkele veroordeling van gewone diefstal en bendevoorming, hetgeen nog niet definitief is, de thans bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Zoals reeds uiteengezet, schendt de thans bestreden beslissing ook het rechtszekerheidsbeginsel.

Dienvolgens is er een schending van art. 7, 3° Vr.W., de materiële en formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsprincipe

De verblijfswet voorziet de mogelijkheid vreemdelingen aan te houden en op te sluiten. De detentie van vreemdelingen is een mogelijkheid, geen verplichting. Bovendien kan de opsluiting van vreemdelingen alleen worden opgelegd met het oog op de doeltreffendheid van de verwijdering van de opgesloten persoon. Dit betekent dat niemand mag worden opgesloten als hij niet kan worden verwijderd, hetzij wanneer er geen contra-indicaties bestaan dat hij zou het land vrijwillig zou kunnen verlaten.

Slechts indien strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, kan overgegaan worden tot de vrijheidsberoving.

Er moet hiervoor krachtens art. 7 Vr.W. een risico op onderduiken bestaan of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Uiteraard is dit in casu niet het geval.

Er bestaat in hoofde van verzoeker geen risico op onderduiken.

Verzoeker verblijft sinds 2021 in België.

Uit niets blijkt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn of dat hij niet op hotel zou logeren.

De bewijslast ligt bij de tegenpartij.

Verzoeker diende op 21.12.2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker was in het bezit van een attest van immatriculatie dd. 26.01.2022. (stuk 3)

Hij heeft tevens nog een Armeense geboorteakte waaruit de identiteit van verzoeker blijkt. (stuk 4)

Verzoeker dient vervolgens op heden een verzoek tot regularisatie in conform art. 9bis Vr.W.

Verzoeker zette aldus verschillende stappen richting het bekomen van een geldig verblijf, doch op heden zonder succes. Verzoeker heeft met andere woorden wél voldoende getracht om op een wettelijk voorziene manier zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan zich evenwel voldoende identificeren aan de hand van het verlopen attest van immatriculatie en de Armeense geboorteakte.

Verzoeker verbleef bovendien steeds op hetzelfde adres. Hij verbleef gedurende lange tijd bij zijn neef M.A. te 8400 Oostende, (...), waar hij op heden nog steeds terecht kan. Na zijn arrestatie dd. 08.02.2023

verbleef verzoeker in de gevangenis te 8200 Brugge, Legeweg 200 en op heden verblijft verzoeker in de gevangenis te 3700 Tongeren, Wijngaardstraat 65.

Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen genaamd A.A. (°(...)2020) en Al. A. (°(...)2017).

De kinderen van verzoeker lopen school in het (...) te Oostende. Al.A. zit aldaar in de derde kleuterklas en A.A. zit in de eerste peuterklas. (stuk 6)

A. en Al. A. verblijven op heden bij familie van verzoeker te 8400 Oostende, (...).

Indien verzoeker nu zou gedwongen zijn om het land te verlaten, samen met zijn kinderen, zou dit ook catastrofale gevolgen hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen.

Er is geen bewijs hetzij ernstige aanwijzing dat verzoeker zou onderduiken, hetzij zou pogen zich te onttrekken aan de verwijderingsprocedure.

De Raad van State (RvS) oordeelt in het arrest nr. 253.942 van 9 juni 2022 (Franstalig) dat de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) uitdrukkelijk moet motiveren. De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer DVZ beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw), namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

De Raad van State is in zijn arrest van 09.06.2022 duidelijk:

(...)

Wanneer de DVZ een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. De overheid moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat de DVZ de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer DVZ beveelt het grondgebied te verlaten, moet hij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe hij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

(RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

De materiele motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het deontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

(...)

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk Juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn"

(-)

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de open bare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19)

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële en formele motiveringsplicht schendt. Er is geen bewijs hetzij ernstige aanwijzing dat verzoeker zou onderduiken, hetzij zou pogen zich te onttrekken aan de verwijderingsprocedure.

Vervolgens blijkt uit niets dat verzoeker niet zou getracht hebben om zijn verblijf in België te regulariseren. Tenslotte schendt de bestreden beslissing de materiële en formele motiveringsplicht aangezien uit niets blijkt dat de nationale veiligheid en de openbare orde werden geschaad door verzoeker.

Dienvolgens zijn art. 7 Vr.W. en art. 74/14 §3, 3° Vr.W. juncto het materiële en formele motiveringsbeginsel geschonden."

3.2.1.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De motivering dient de juridische en de feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten daar de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten respectievelijk daar zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Beide gronden wordt met feitelijke motieven onderbouwd. Vervolgens motiveert de verwerende partij waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Enerzijds, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht waaruit zij een dergelijk risico afleidt. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, waarna zij de feitelijke motieven die deze beoordeling onderbouwen herhaalt. Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag in België werd gehoord, dat zij verklaarde toen geen politieke activiteiten te hebben en nooit deel te hebben uitgemaakt van een vereniging, dat zij wel aangaf bang te zijn voor haar leven en dat van haar familie.

Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens.

Uit deze motieven blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens uitdrukkelijk werden gemotiveerd, dat de gemachtigde de feitelijke en juridische gronden heeft uiteengezet waarop het bevel en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn gebaseerd en hij eveneens rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.1.4. De Raad stelt vooreerst vast dat het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De verwerende partij verwijst in het bestreden bevel naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en op het feit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van haar arrestatie, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen.

Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een gevaar is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). De kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat, is niet dienstig. Deze is immers gericht tegen een overtollig motief, daar het motief dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, volstaat om de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te kunnen schragen.

3.2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaande met de vrijheidsberoving gesteund wordt op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde stelt dat de vrijheidsberoving noodzakelijk is vermits door haar veroordeling van 30 mei 2023 voor feiten die een schending van de openbare orde zouden uitmaken, er een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde, dat dit vonnis evenwel niet definitief is, dat zij een hoger beroep instelde tegen het vonnis, dat zij namelijk onterecht werd veroordeeld voor gewone diefstal en bendeforming, dat het vermoeden van onschuld onverkort geldt, dat uit het aanhoudingsmandaat evenmin schuld kan worden afgeleid waardoor het vermoeden van onschuld standhoudt. Zij stelt dat er geen gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid nu de tenlaste gelegde misdrijven niet vallen onder Titel VI van het Stafwetboek misdaden en wanbedrijven tegen de openbare veiligheid.

Zij stelt verder dat de thans bestreden beslissing een bijzonder ernstige maatregel inhoudt waarvan de impact op haar leven moeilijk kan overschat worden, dat een dergelijke beslissing afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, dat minstens mag verwacht worden dat in een deugdelijke en grondige motivering wordt voorzien, dat dit *in casu* niet het geval is, dat de bestreden beslissing geenszins ondersteund wordt door feitelijk en juridische draagkrachtige motieven en onzorgvuldig en onredelijk tot stand komt en het rechtszekerheidsbeginsel schendt. De verzoekende partij argumenteert dat de begrippen schending van de openbare orde en schending van de nationale veiligheid, niet allesomvattend zijn, dat het *in casu* te betwijfelen is of de ernst van het misdrijf dat haar ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn de openbare orde van het land ernstige schade te kunnen toebrengen, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is, en dat als deze enkele veroordeling van gewone diefstal en bendeforming, hetgeen nog niet definitief is, de thans bestreden beslissing moet dragen, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

Zij vervolgt dat de verblijfswet de mogelijkheid voorziet vreemdelingen aan te houden en op te sluiten, dat de detentie van vreemdelingen een mogelijkheid is en geen verplichting, dat bovendien de opsluiting van vreemdelingen alleen kan worden opgelegd met het oog op de doeltreffendheid van de verwijdering van de opgesloten persoon, dat dit betekent dat niemand mag worden opgesloten als hij niet kan worden verwijderd, hetzij wanneer er geen contra-indicaties bestaan dat hij zou het land vrijwillig kunnen verlaten, dat slechts indien strikt noodzakelijk voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, overgegaan kan worden tot de vrijheidsberoving, dat hiervoor krachtens artikel 7 van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken dient te bestaan of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, wat *in casu* niet het geval is, waarna zij uiteenzet waarom.

De verzoekende partij besluit haar eerste middel met de stelling dat uit niets blijkt dat zij de nationale veiligheid en de openbare orde heeft geschaad.

3.2.1.6. Vooreerst is voormelde kritiek, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, niet dienstig. Immers is de Raad, zoals blijkt uit punt 2, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de maatregel tot vrijheidsberoving.

Daarnaast stelt de Raad vast, waar de verzoekende partij betoogt dat er geen gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid nu de ten laste gelegde misdrijven niet vallen onder Titel VI van het Stafwetboek misdaden en wanbedrijven tegen de openbare veiligheid, zij er aan voorbijgaat dat artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden toegepast wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde 'of' de nationale veiligheid te 'kunnen' schaden en *in casu* wordt geoordeeld dat kan worden afgeleid wat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de 'openbare orde' te kunnen schaden. Er wordt dus geenszins gesteld dat de verzoekende partij een misdrijf heeft gepleegd tegen de openbare veiligheid.

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad ook nog op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde beginsel wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit niets blijkt dat zij de nationale veiligheid en de openbare orde heeft geschaad, stelt de Raad vast dat *in casu* wordt geoordeeld dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de 'openbare orde' te kunnen schaden en niet dat de verzoekende partij de nationale veiligheid 'en' de openbare orde 'heeft geschaad'.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip *“openbare orde”* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast

voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepaling en de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, bendevoering-plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor zij op 30 mei 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Veurne tot een niet definitieve gevangenisstraf van één jaar, dat uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de verzoekende partij te Nieuwpoort en bij samenhang elders in het Rijk op nog nader te bepalen tijdstippen in de niet verjaarde periode tot heden zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal in een parfumeriezaak, dat uit de camerabeelden blijkt dat vier personen aanwezig waren in de parfumeriezaak en twee van hen het personeel aanspraken en hierdoor werden afgeleid en een derde persoon een fles parfum Jimmy Choo nam en wegstak in zijn schoudertas die blijkbaar is ingericht als een dieventas, dat de verzoekende partij zelf eveneens aanwezig was in de winkel en bestuurder is van het voertuig waarmee betrokkenen later werden gecontroleerd, dat bij doorzoeking van de wagen naast de gestolen parfum onder meer 26 mascara's in verpakking (in het handschoenkastje) en parfum van Dior en 2 dieventassen aangetroffen werden, dat de feiten van een gevaarlijke geestesgesteldheid getuigen waartegen de maatschappij moet worden beschermd, dat de publieke opinie immers wordt verontrust door de steeds hardnekkiger wordende plaag van winkeldiefstallen, dat dergelijke feiten getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en het gevoel van onveiligheid verhogen bij de bevolking en winkeliers in het bijzonder, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij betwist niet dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen blijken uit het aanhoudingsmandaat.

De verzoekende partij meent dat het gevaar voor de openbare orde gebaseerd is op haar veroordeling van 30 mei 2023, doch stelt dat dit vonnis niet definitief is, dat zij hoger beroep instelde tegen voormeld vonnis, dat zij onterecht werd veroordeeld voor gewone diefstal en bendevoering, dat het vermoeden van onschuld onverkort geldt, dat uit het aanhoudingsmandaat evenmin schuld kan worden afgeleid waardoor het vermoeden van onschuld standhoudt.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, niet zozeer berust op de veroordeling door de correctionele rechtbank van 30 mei 2023, doch wel op de aard van de feiten, die blijken uit het aanhoudingsmandaat, en de maatschappelijke impact van de feiten.

De Raad erkent dat het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgisch recht en eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, §2 van het EVRM. Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motieven dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en bendevoering, gebaseerd zijn op het aanhoudingsmandaat.

Ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, en ook al is de veroordeling door de correctionele rechtbank voor de feiten die blijken uit het aanhoudingsmandaat nog niet definitief, dan nog mocht de verwerende partij uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten zoals die blijken uit het aanhoudingsmandaat wel afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, §2 van het EVRM, niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden alsook het feit dat de verzoekende partij reeds veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Veurne op 30 mei 2023 vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

De Raad stelt vast dat op grond van voormeld aanhoudingsmandaat voor diefstal en deelname aan bendevoering, en de vaststelling dat de feiten die blijken uit het aanhoudingsmandaat en zoals beschreven in de bestreden beslissing, getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij moet worden beschermd, dat de publieke opinie immers wordt verontrust door de steeds hardnekkiger wordende plaag van winkeldiefstallen, alsook getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en het gevoel van onveiligheid verhogen bij de bevolking en winkeliers in het bijzonder, de verwerende partij niet op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en vervolgens hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen heeft gekoppeld, minstens toont de verzoekende partij met haar eerder vaag betoog, waar zij zich voornamelijk baseert op het (nog) niet voorhanden zijn van een definitieve strafrechtelijke veroordeling en het vermoeden van onschuld, het tegendeel niet aan. Zij toont met haar betoog niet aan dat de thans bestreden beslissing, die volgens haar een ernstige maatregel inhoudt waarvan de impact op haar leven moeilijk kan overschat worden, geen deugdelijk en grondige motivering voorziet of niet ondersteund wordt door feitelijk en juridisch draagkrachtige motieven of onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen, noch dat door het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij bepaalde beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten heeft geschonden.

Door enkel te betogen dat de begrippen schending van de openbare orde en schending van de nationale veiligheid, niet allesomvattend zijn, dat het *in casu* te betwijfelen is of de ernst van het misdrijf dat haar ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn de openbare orde van het land ernstige schade te kunnen toebrengen, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is, en dat als deze enkele veroordeling van gewone diefstal en bendevoering, hetgeen nog niet definitief is, de thans bestreden beslissing moet dragen, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is, toont zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, niet aan. Met een dergelijk betoog weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing noch toont zij hiermee aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldig of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad wijst er ook op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat de ernst van het misdrijf dat haar ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn de openbare orde van het land 'ernstige' schade te kunnen toebrengen, doch wel dat gelet op de maatschappelijke impact van de feiten de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Door enkel te stellen dat zij onterecht veroordeeld werd voor gewone diefstal en bendevoering, laat zij na om concrete elementen aan te brengen, nog minder deze te staven, die zouden toelaten het één en het ander in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt ook dat het gegeven dat een onderzoeksrechter ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden alsook het feit dat de verzoekende partij reeds veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Veurne op 30 mei 2023 in deze een indicatie vormen dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

3.2.1.7. De verzoekende partij betoogt voorts dat zij twee minderjarige kinderen heeft, geboren in 2017 en 2020, dat de kinderen schoollopen in Oostende, dat een kindje in de derde kleuterklas zit en het andere kindje in de peuterklas, dat de kinderen op heden bij familie verblijven in Oostende, dat indien zij gedwongen zou worden het land te verlaten, samen met haar kinderen, dit catastrofale gevolgen zou hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde kennis had van de aanwezigheid van de twee kinderen van de verzoekende partij in België en dit element in rekening heeft genomen. Hieromtrent heeft de gemachtigde geoordeeld dat deze kinderen te Oostende zouden verblijven, dat het niet wordt betwist dat zij zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat uit het administratief dossier blijkt dat de familieleden van de verzoekende partij, net als zij, illegaal op het grondgebied verblijven en het hele gezin dan ook België dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden, dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst.

Door er enkel op te wijzen dat de kinderen in België naar de peuter- en kleuterklas gaan en met de loutere bewering dat indien zij gedwongen zou worden het land te verlaten, samen met haar kinderen, dit catastrofale gevolgen zou hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen, toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat het voormelde motief dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het herkomstland, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.2.1.8. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, richt zij zich tegen het motief opgenomen in de beslissing tot terugleiding naar de grens waarin staat vermeld *“Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt”*.

Echter betreft dit een overtollig motief daar de beslissing tot terugleiding naar de grens gebaseerd is op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Uit de motieven van de beslissing tot terugleiding naar de grens blijkt duidelijk dat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een gevaar is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet).

De kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat daar, onder meer, de verzoekende partij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, is niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief, daar het motief dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, een geval opgesomd in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot terugleiding naar de grens afdoende kan schragen.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad nog opmerkt dat de verzoekende partij geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van 19 december 2022 van de commissaris-generaal zodat zij dan ook wel degelijk voor haar arrestatie op 8 februari 2023 de mogelijkheid had om het grondgebied te verlaten of een verblijfsaanvraag in te dienen, wat zij geenszins gedaan heeft, minstens toont zij dit niet aan. Waar zij stelt dat zij verschillende keren trachtte haar verblijf te regulariseren blijkt dit niet uit het administratief dossier, minstens niet dat zij dit trachtte na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal. Het loutere feit dat zij heden een verzoek tot regularisatie indient doet geen afbreuk aan de vaststelling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie.

3.2.1.9. Met haar uiteenzetting toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat het haar afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de aangehaalde wetsbepalingen en evenmin dat dit op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

3.2.1.10. Het eerste middel is niet ernstig.

3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 22 van de Grondwet.

3.2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Welnu, door de verwijdering, met vasthouding met het oog op verwijdering van verzoeker wordt dat recht van verzoeker manifest geschonden.

Zoals eerder vermeld verblijft verzoeker sinds 2021 in België.

Verzoeker zette sindsdien verschillende stappen richting het bekomen van een geldig verblijf, doch op heden zonder succes. Verzoeker heeft met andere woorden wél voldoende getracht om op een wettelijk voorziene manier zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan zich evenwel voldoende identificeren aan de hand van het verlopen attest van immatriculatie en de Armeense geboorteakte.

Verzoeker verbleef bovendien steeds op hetzelfde adres. Hij verbleef gedurende lange tijd bij zijn neef te 8400 Oostende, (...), waar hij op heden nog steeds terecht kan. Na zijn arrestatie dd. 08.02.2023 verbleef verzoeker in de gevangenis te 8200 Brugge, Legeweg 200 en op heden verblijft verzoeker in de gevangenis te 3700 Tongeren, Wijngaardstraat 65.

Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen genaamd A.A. (°(...))2020) en Al.A. (°(...))2017).

De kinderen van verzoeker lopen school in het (...) te Oostende. Al.A. zit aldaar in de derde kleuterklas en A.A. zit in de eerste peuterklas. (stuk 6)

A. en Al. A. verblijven op heden bij familie van verzoeker te 8400 Oostende, (...).

Indien verzoeker nu zou gedwongen zijn om het land te verlaten, samen met zijn kinderen, zou dit ook catastrofale gevolgen hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen.

Door de beslissing tot vasthouding en uitwijzing wordt het gezin van verzoeker uit elkaar gehaald. Een terugwijzing van verzoeker naar Armenië zou bovendien een nog veel grotere schending inhouden van art. 8 EVRM daar verzoeker het centrum van zijn affectieve, professionele, en sociale belangen in België heeft uitgebouwd. Zowel de familie van verzoeker als zijn eigen gezin verblijven in België.

Dergelijke behandeling houdt ontegensprekelijk een schending in van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

Doordat de Staatssecretaris derhalve voorbij gaat aan de particuliere situatie van verzoeker, met name het feit dat verzoeker sinds zijn aankomst in België bij zijn neef te 8400 Oostende, (...) verblijft, verzoeker daar op heden nog altijd terecht kan en de kinderen van verzoeker sinds zijn arrestatie dd. 08.02.2023 bij de familie van verzoeker verblijven te 8400 Oostende, (...) en in het (...) te 8400 Oostende school lopen. Doordat de Staatssecretaris aldus voorbij gaat aan het feit dat verzoeker en zijn kinderen een gezin vormt in de zin van art. 8 EVRM.

Terwijl het vaststaande rechtspraak is dat artikel 8 EVRM van toepassing is op personen die hun gezin en hun naaste familie in België hebben.

Dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een autonoom begrip is, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd; dat, verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (zie o.m. het arrest van 7 augustus 1996 inzake C. t. België XIV-3341-16/19(Pub/. Cour. Eur. D.H., 1996, Vol. III, 915, overw.25);

Dat het begrip "gezin" uit artikel 8 EVRM, de band insluit tussen een ouder en zijn kind, in casu de heer A.Z. en zijn kinderen, Al. en A. A.;

Dat de uitsluiting van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals beschermd oor artikel 8, lid 1 van het EVRM. (HvJ (Grote Kamer) nr. C-540/03, 27 juni 2006 (Parlement/Raad), AJDA (Fr.) 2006, afl. 41, 2285, Rev.dr. étr. 2006, afl. 140, 607; Rev. Trim.dr eur (Fr.) 2006, afl.4, 727, T. Vreemd. 2006, afl. 3, 353).

Dat derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten zich laat ontleden als een manifeste inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker;”

3.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 22 van de Grondwet voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.2.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.2.2.4. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde kennis had van de aanwezigheid van de twee kinderen van de verzoekende partij in België en dit element in rekening heeft genomen. Hieromtrent heeft de gemachtigde geoordeeld dat deze kinderen te Oostende zouden verblijven, dat het niet wordt betwist dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat uit het administratief dossier blijkt dat de familieleden van de verzoekende partij, net als zij, illegaal op het grondgebied verblijven en het hele gezin dan ook België dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst.

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de gemachtigde voorbijgaat aan het feit dat zij en haar kinderen een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door enkel te stellen dat haar kinderen heden bij familie verblijven in Oostende – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij, zoals zij zelf ook aangeeft, in de gevangenis verblijft – toont de verzoekende partij niet aan dat haar kinderen niet samen met haar België kunnen verlaten. Zij toont geenszins aan dat door de bestreden beslissing het gezin uit elkaar wordt gehaald.

Door er enkel op te wijzen dat de kinderen in België naar de peuter- en kleuterklas gaan en met de loutere bewering dat indien zij gedwongen zou worden het land te verlaten, samen met haar kinderen, dit catastrofale gevolgen zou hebben op de verdere studies en ontplooiing van de kinderen, toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat het voormelde motief dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het herkomstland, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Met het loutere betoog dat de minderjarige kinderen in België schoolgaand zijn, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde een onredelijke beoordeling heeft gemaakt door te stellen dat het hele gezin dan ook België dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet concreet aan op welke wijze een terugkeer naar het herkomstland samen met de vader, omwille het schoollopen in België in de peuter- en kleuterklas, tegen de belangen van de minderjarige kinderen zou zijn. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland hun belangen schaadt. De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze het feit dat haar kinderen naar school gaan in België aantoonst dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk zou zijn. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoonst dat haar minderjarige kinderen hun scholing en hun privéleven niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Zij toont niet aan welke omstandigheden dit verderzetten van het schoollopen en het privéleven in het land van herkomst door de minderjarige kinderen, in de weg zou staan.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar gezin uit elkaar wordt gehaald door de beslissing tot vasthouding, herhaalt de Raad dat hij niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre deze gericht is tegen de maatregel tot vrijheidsberoving.

3.2.2.5. De verzoekende partij wijst er ook op dat zij sinds haar aankomst in België steeds op hetzelfde adres verbleef bij haar neef en er op heden nog steeds terecht kan. De verzoekende partij verduidelijkt in de feiten uiteenzetting dat het gaat om haar neef M.A. Zij stelt ook nog dat haar familie in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven met M.A. en met de overige familieleden gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 02.05.2023, sinds 2021 in het Rijk te verblijven, (...), familie in België te hebben waaronder zijn tante M. A. en haar twee kinderen : G. M. en A. M.. (...)

(...) Op basis van de voorhanden zijnde informatie kon geen van deze personen teruggevonden worden in onze bestanden. (...)

Het is mogelijk dat de betrokkene familie in België heeft. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De vreemdeling dient dan ook aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene niet gedaan heeft.

Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Wat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn familieleden, net als betrokkene zelf, illegaal op het grondgebied verblijven. Het hele gezin dient dan ook België te verlaten zodat er geen

sprake is van een verbreking van de familiale banden. Het hele gezin kan samen een nieuwe toekomst uitbouwen in het land van herkomst dan wel in een derde land. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk."

Door enkel te stellen dat zij sinds haar aankomst in België steeds op hetzelfde adres verbleef bij haar neef en er op heden nog steeds terecht kan, en haar familie in België verblijft, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven, noch toont zij hiermee aan dat voormelde motieven in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.2.2.6. De verzoekende partij betoogt nog dat zij sinds 2021 in België verblijft, dat zij sindsdien verschillende stappen richting het bekomen van een geldig verblijf zette, doch op heden zonder succes, dat zij wel voldoende getracht heeft om op een wettelijk voorziene manier haar verblijf te regulariseren, dat zij zich evenwel voldoende kan identificeren aan de hand van het verlopen attest van immatriculatie en de Armeense geboorteakte, dat zij steeds op hetzelfde adres verbleef te Oostende en heden in de gevangenis, dat een terugwijzing naar Armenië een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden daar zij het centrum van haar affectieve, professionele en sociale belangen in België heeft uitgebouwd. Zij stelt ook nog dat zowel haar familie als haar eigen gezin in België verblijven.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre de familiale banden deel uitmaken van het privéleven, wijst de Raad erop dat betreffende het gezin en de familie in België in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de familieleden van de verzoekende partij niet konden teruggevonden worden in de bestanden, dat de familieleden net als haar illegaal op het grondgebied verblijven en het hele gezin dan ook België dient te verlaten zodat er geen sprake is van een verbreking van de familiale banden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij hier sinds 2021 verblijft, in Oostende woont en heden in de gevangenis verblijft en zij het centrum van haar affectieve, professionele en sociale belangen in België heeft uitgebouwd. Met een dergelijke stelling toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn enerzijds van een verbreking van de familiale banden en anderzijds van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had

gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een verblijf sinds 2021 en het wonen in Oostende en heden in de gevangenis en te beweren dat zij het centrum van haar affectieve, professionele en sociale belangen in België heeft uitgebouwd, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.2.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.8. Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld, alsook van de materiële motiveringsplicht.

3.2.3.1. De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Artikel 48 van het Handvest van de grondrechten der Europese Unie stelt dat:

1. Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

Welnu door te oordelen in de bestreden beslissing dat er gevaar voor de nationale veiligheid en de openbare orde is terwijl er geen definitieve titel is, schendt deze beslissing art.48 Handvest van de grondrechten der Europese Unie.

De Bestreden Beslissing oordeelt bijgevolg ten onrechte tot verwijdering zonder termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het deontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

(...)

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn"

(...)

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële en formele motiveringsplicht schendt.

Er is niet aangetoond dat er sprake is van gevaar voor de nationale veiligheid, schending van de openbare orde."

3.2.3.2. Het artikel 48 van het Handvest, waarnaar de verzoekende partij verwijst, voorziet in een aantal basisregels die dienen te worden gerespecteerd wanneer een vervolging wordt ingesteld tegen een persoon. De *in casu* bestreden beslissing heeft betrekking op de verblijfsrechtelijke situatie van de verzoekende partij. Het artikel 48 van het Handvest is in voorliggende zaak niet van toepassing en werd ook niet toegepast. Tot een schending van dit artikel kan derhalve niet worden besloten.

Ten overvloede wijst de Raad er dan ook op dat – waar de verzoekende partij betoogt dat door te oordelen in de bestreden beslissing dat er gevaar is voor de nationale veiligheid en de openbare orde, terwijl er geen definitieve titel is, voormelde bepaling geschonden is, en zij aldus opnieuw gewag maakt van het vermoeden van onschuld dat haar inziens standhoudt daar er een beroep werd ingesteld tegen het vonnis van 30 mei 2023 – verwezen kan worden naar wat hieromtrent wordt gesteld in de bespreking van het eerste middel.

2.3.2.3. De verzoekende partij meent ook nog dat de bestreden beslissing de materiële en formele motiveringsplicht schendt, daar er niet aangetoond is dat er sprake is van een gevaar voor de nationale veiligheid, schending van de openbare orde en daar uit niets blijkt dat zij niet zou getracht hebben om haar verblijf in België te regulariseren. Ook betreffende dit betoog kan dienstig verwezen worden naar wat hieromtrent wordt gesteld in de bespreking van het eerste middel.

2.3.2.4. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht een schending van artikel 48 van het Handvest, van het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

2.3.2.5. Het derde middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER

